

MAGALÍ: una nena esperada i desitjada

Fa gairebé quatre anys vam quedar embarassats del nostre primer fill, el Marcel. El Robert i jo vam decidir tenir-lo en un hospital, ens agradava la idea de tenir un part natural i respectat, però la por i la ignorància no van voler que ho féssim a casa o en una casa de naixements, i per tant, el Marcel va néixer a l'hospital Quiron de Barcelona, de manera medicalitzada, amb epidural, oxitocina i ventosa entre altres. En el moment vam estar contents, teníem el nostre primer fill amb nosaltres i tot estava bé. Tot i així, amb el temps, vam analitzar, des de la distància, com havia anat tot, i de seguida ens vam donar que el respecte del que parlàvem al principi, no havia estat el més predominant. Però no tot el reflexionat després és negatiu, ja que això ens va fer agafar molta força per si mai teníem un altre fill fer les coses de manera diferent.

Dos anys més tard vam quedar embarassats de la nostra segona filla, la Magalí, i des del principi vam tenir molt clar que naixeria en una casa de parts i que seria un part natural i respectat, tant per nosaltres, com per ella com per les persones que ens acompanyessin.

A Guissona coneixíem algunes persones que havien tingut els seus fills en cases de naixements i ens vam informar. També coneixíem a la Marina, una doula, mare de dos nens, coneguda i amiga des del part del Marcel, que també ens va donar més informació. Ella ens va explicar la seva feina i ens va parlar de la casa de naixements d'Igualada, Aura Naixements, dirigida per la M. Teresa. El Robert i jo vam fer-hi una primera visita per informar-nos i des del primer moment vam tenir clar que volíem que la Magalí nasqués en aquell entorn.

Des de llavors vam anar fent el seguiment de l'embaràs i la preparació al part amb la M. Teresa i la Marina, i cada cop teníem més ganes que nasqués la Magalí i tenir-la en aquella companyia. Amb el Robert no sabíem perquè, però cada cop que anàvem a Igualada a veure la M. Teresa sortíem amb molta sensació de pau i sabent que les coses sortirien molt bé.

Finalment, el dimecres 20 d'agost al vespre, la Magalí va decidir que era el moment d'arribar, i a les 21 hores va començar a manifestar-se. Van aparèixer algunes contraccions més fortes de les habituals i vam decidir començar a organitzar-nos. Els tiets van donar el sopar al Marcel, mentre arribaven els avis i nosaltres acabàvem de fer maletes. Vam explicar la situació al Marcel i va marxar amb els avis molt content esperant la seva germaneta. La Marina va preparar una infusió, vam menjar una mica, i en veure que les contraccions cada cop eren més intenses i havent parlat amb la M. Teresa, vam decidir marxar cap a Igualada. El viatge en cotxe es va fer llarg, les contraccions eren seguides i intenses, ja notava que la Magalí no tardaria en arribar.

En arribar a Igualada la M. Teresa i l'Àngel (el seu marit) ja ens esperaven amb tot a punt. Dalt del pis l'olor ja era diferent, tot estava a punt per rebre la Magalí. Jo vaig tenir la necessitat de despullar-me, notava que faltava molt poc. La M. Teresa va valorar la situació i de seguida vaig poder-me posar de genolls per passar les últimes contraccions ben abraçada al Robert que m'aguantava amb força i serenitat, escoltant els meus crits. Al cap de poc, la Magalí em va demanar canviar de posició, aixecar una cama i posar-me dreta. Es van trencar les aigües i de cop i volta vaig deixar de notar aquell mal de ronyons que va canviar per una necessitat molt forta d'empènyer. Hi va haver uns moments que vaig creure que no podria continuar amb la

situació, realment la sensació de mal era forta, però les paraules del Robert, la M.Teresa, la Vicky (apareguda sense notar-la, però molt benvinguda) i les de la Marina em van ajudar a continuar, i sobretot la força de la Magalí que notava dins meu i que em deia: MAMA vull sortir!!!

Les ganes d'empènyer van ser molt fortes i amb algunes empentes i després de sentir una cremor molt forta el cap de la Magalí va aparèixer i al cap de poques empentes més ja era amb nosaltres!! Tenir-la als braços va ser fantàstic, tot aquell esforç per part de tots va valdre molt la pena, ho veig cada dia quan la miro. Ara ja només quedava expulsar la placenta i cosir, que va ser una mica complicat, però la concentració i la bona feina de la M. Teresa van arreglar-ho tot.

Ja per acabar em queda donar les gràcies a algunes persones. En primer lloc a la meva filla per ensenyar-me el camí i ajudar-me a portar-la al món. Gràcies al meu marit Robert per recolzar-me durant tot l'embaràs i part, fins hi tot quan algunes persones no creien en nosaltres i ens feien dubtar, per donar-me la seva força el dia del part i ajudar-me a empènyer escoltant els meus crits, i sobretot per ser el pare dels meus fills i fer-ho molt bé. Gràcies a la M. Teresa per obrir-nos les portes de casa seva, oferir-nos la seva pau i tranquil·litat, confiar en nosaltres i ajudar-nos tant el dia del part, va ser vital. Gràcies a la Marina per recolzar-nos durant el procés i el mateix dia, per tots els massatges i les paraules encoratjadores. Gràcies a la Vicky per arribar en el moment precís i ajudar en tot el que va fer falta i per les seves paraules de suport. En definitiva gràcies a tots els que ens han acompanyat.

SARA

Com a pare voldria escriure unes quantes ratlles. La meva dona ho ha dit tot molt be, però jo també voldria ficar el meu granet de sorra.

La impressió primera de la casa de parts, hem va sembla que entrava al cel. No us podeu imaginar la tranquil·litat que desprèn el poder parlar amb la M. Teresa i L'Àngel, descobreixes que estàs en un altre món. Realment el poder tenir la Magalí a la casa de parts Aura es va fer molt fàcil, no estava gens nerviós, sabia que estava en bones mans. Durant totes les visites que vam fer al prepart van servir de molta ajuda.

Però realment la persona més valenta de tots és la MARE. Els homes no estem preparats. Vull felicitar totes les Mares del món, en especial la meva dona per la valentia que va treure en un moment tant important de la vida. Viure en primera persona aquets moment únic de la vida, ho recomano a tots els pares. La Magalí em va fer plorar una bona estona, feia molt de temps que no tenia un sentiment tant profund.

Gràcies M. Teresa, Vicky, Marina, Àngel. Si tornem a repetir, ja se l'equip de persones que he de triar pel part del meu fill/a.

ROBERT